

World
Adoption

Day

9 NOVEMBER

'Mijn adoptiemoeder had geen kinderwens, maar een moederwens'

Myranda (52) is geboren in Zuid-Korea.

Als vijfjarig meisje wordt ze geadopteerd door een Nederlands echtpaar, maar het gezin waar ze in terecht komt is alles behalve een liefdevolle plek: 'Niets wat ik deed was goed genoeg.'

Mijn biologische moeder bracht mij en mijn jongere broertje naar een kindertehuis in Seoul, toen ik vijf jaar oud was. Mijn biologische vader stierf op 32-jarige leeftijd aan een hartaanval. Mijn moeder verloor haar woonruimte en vertrok naar haar eigen familie om bij hen in te trekken. Ze besloot haar kinderen ter adoptie op te geven. Ze geloofde dat ze daarmee het best mogelijke voor ons deed. Ze hoopte dat wij een beter leven en meer kansen zouden krijgen buiten Zuid-Korea. Lang hebben mijn broertje en ik niet in het kindertehuis gezeten, want we werden al vrij snel door een Nederlands echtpaar

Mensen, klimaat, omgeving, taal, eten en een nieuwe vader en moeder. Een gevoel van ontredde, ontheemd zijn en intense eenzaamheid overviel me. En dat gevoel zou nog jarenlang blijven."

Kinderwens

"Mijn jongere broertje en ik werden allebei opgenomen door hetzelfde echtpaar. In 1980 kregen we nog een zusje, zij was geen biologische familie, maar kwam ook uit Zuid-Korea. Wanneer aan mijn nieuwe leven was moeilijk, vaak voelde ik me alleen en onzeker. Ik probeerde zelfs als klein meisje al mijn adoptiemoeder tevreden te stellen, ik deed ontzettend mijn best, maar ik leek het nooit

hadden genomen om ons alles te kunnen geven en een goede toekomst te bieden."

Moederwens

"Mijn onzekerheid groeide en ik twijfelde enorm aan mezelf. Erover praten kon niet thuis en ook anderen hebben nooit iets gezegd of gevraagd over de situatie bij ons thuis. Op school, bij de sportvereniging en familie is al die jaren nooit iemand geweest die me aansprak of vroeg hoe het met me ging. Dat heeft me als volwassene lang verbaasd, dat er werkelijk niemand hielp of ingreep. Zelf hoefde ik er niet over te beginnen, want naar mij werd niet geluisterd door mijn moeder. De sfeer binnen het gezin, ook tussen de kinderen, was niet dusdanig dat we er onderling over konden praten. Mijn zus was nog te jong, mijn broer had zelf veel problemen. Mijn vader was zachter en toegankelijker van aard, zijn aanwezigheid had wel een dempende werking op mijn moeder, maar hij was heel vaak afwezig. Ik denk dat hij simpelweg niet tegen mijn moeders karakter op kon en zich mede daardoor wat afzijdig in het gezin hield. Mijn adoptiemoeder wilde een goede moeder zijn, ze vond het belangrijk dat de buitenwereld beseftte hoe bijzonder het wel niet was dat ze kinderen geadopteerd had. Ze wilde moeder zijn en wij vervulden haar wens. Het ging haar er niet om ons een beter leven te geven, wij maakten haar moeder en dat was wat ze wilde. Zij had geen kinderwens, maar een moederwens. Wij waren er voor haar, zij niet voor ons. Haar bestaansrecht als moeder kreeg ze dankzij ons. ▶

'Een gevoel van ontredde, ontheemd zijn en intense eenzaamheid overviel me'

geadopteerd. In die tijd was het populair om kinderen uit Zuid-Korea te adopteren. In Nederland heerste de opvatting dat een kind in Zuid-Korea onder erbarmelijke omstandigheden op moest groeien en dat je een kind als het ware redde, als je het een nieuw thuis bood in Nederland. Tussen 1970 en 1988 kwamen er ruim 4000 Koreaanse kinderen naar Nederland en ik was een van hen. Op 13 februari 1976 kwam ik aan op Schiphol, in een voor mij totaal vreemde wereld waarin werkelijk alles anders was.

goed te kunnen doen in haar ogen. Mijn moeder maakte duidelijk onderscheid tussen haar kinderen en had haar voorkeuren. Ze zette ons zelfs tegen elkaar op. Ik heb me als kind heel vaak afgevraagd waarom mijn adoptiemoeder niet van me hield en jarenlang nam ik aan dat het door mij kwam. Ik zou vast iets verkeerd doen. Ik ging diep gebukt onder schaamte en schuldgevoelens. Mijn adoptiemoeder vertelde me heel vaak hoeveel ze voor ons over had en hoeveel geld we wel niet kostten. Ze zei zelfs dat ze een extra hypotheek

Gedurende mijn jeugd is ze diverse malen opgenomen geweest in verband met psychische klachten, maar wat ze echt mankeerde ontdekte ik pas later. Helaas duurde het heel lang voordat ik beseftte dat er iets mis was met haar."

Afgewezen

"Ons gezin kampte met grote problemen, mijn broer ontspoorde en werd verschillende malen uit huis geplaatst. Er was geen fysiek geweld, maar de spanning die

Myranda aan tafel - februari 1975

deelcertificaten en ging de overige dagen werken. Mijn vader probeerde het gezin draaiende te houden als mijn moeder weer eens werd opgenomen, maar had daar grote moeite mee. Hij besprak de gezinsproblemen

verbrak ze drie jaar geleden ineens het contact. Van de ene op de andere dag wilde ze niets meer met me te maken hebben. Contact met mijn kinderen en man was wel mogelijk, maar mij wilde ze nooit meer zien of horen. Ik was in shock en begreep niet wat er aan de hand was. Ik raakte overspannen en zocht professionele hulp. Ik belandde in een diep, zwart gat en er waren zelfs momenten dat ik vreesde er niet meer uit te komen."

Keerpunt

"Het moment dat ik tijdens mijn ziekteverlof in een

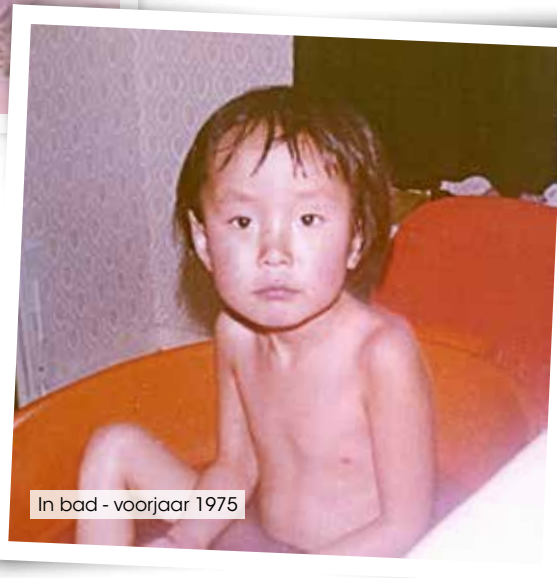

Myranda met haar Koreaans oma

'Ik heb me als kind heel vaak afgevraagd waarom mijn adoptiemoeder niet van me hield. Ik ging diep gebukt onder schaamte en schuldgevoelens'

in huis hing en de onvoorspelbaarheid was een zware last. Ik deed onafgebroken mijn uiterste best

middelbare school niet, de stress was te groot. Ik herpakte me en leerde verder via volwassenenonderwijs, haalde

In bad - voorjaar 1975

met mij alsof ik een volwassene was en daar ging het mis. Na een ruzie die vreselijk escaleerde wees hij mij de deur. Opnieuw werd ik afgewezen, voor de zoveelste keer stond ik er alleen voor en moest ik mezelf zien te redden. Dankzij mijn karakter en doorzettingsvermogen hield ik vol. Gelukkig ontmoette ik mijn man. We trouwden én ik werd moeder. Een keuze waar ik lang over moest nadenken, want zou ik wel een goede moeder zijn en mijn kinderen kunnen geven wat ze nodig hadden? Ook tijdens mijn zwangerschap was mijn adoptiemoeder er niet voor mij, ik was er echter wel voor haar. Op het moment dat mijn adoptievader overleed werd ik ondanks alles haar mantelzorger. Tien jaar lang verzorgde ik haar en toen

Voor het kindertehuis Korean Social Service

tijdschrift een interview las met een vrouw die hetzelfde meegemaakt had als ik, betekende een keerpunt in mijn leven. Deze vrouw had dezelfde levensvragen en was op zoek gegaan naar de antwoorden. Ze ontdekte dat haar moeder leed aan een narcistische persoonlijkheidsstoornis, dat was wat haar gedrag veroorzaakte. Wat ik las bevestigde mijn gevoel. Ik herkende veel narcistische kenmerken van mijn adoptiemoeder. Alle puzzelstukjes vielen op hun plek. Het lag niet aan mij! De opluchting was enorm, maar ook het verdriet om alle verloren tijd, verspilde moeite en onverwerkt verlies. Onthechting, iemand ontrukken aan geboortegrond en biologische familie doet pijn, maar in een liefdevol gezin kan deze pijn verlicht worden. Een onthecht pleeg- of adoptiekind vraagt veel van de ouders die ►

Wees, moederliefde onder voorwaarden

Na tien jaar intensieve mantelzorg verbreekt de adoptiemoeder van Myranda plotseling het contact. Myranda is geschokt, snapt er niets van en besluit uit te zoeken wat er in de relatie met haar adoptiemoeder misging. Ze krijgt daarbij professionele begeleiding en vindt antwoorden op de vragen die haar al een heel leven lang bezighouden. Over haar persoonlijke zoektocht schreef Myranda Hilhorst het boek: *Wees, moederliefde onder voorwaarden*.

Meer over Myranda en het boek op: <https://www.mijnlevenservaring.nl>

het verzorgen. Helaas werd mijn pijn niet verlicht, alleen maar verergerd en dat is wat er gebeurt bij een narcistische ouder. Niemand begreep en zag wat mijn adoptiemoeder deed en dat maakte dat ik me ontzettend eenzaam voelde.”

Noodzaak

“Het was mijn man die me al langere tijd adviseerde mijn verhaal op papier te zetten. Een goed advies, want mijn ervaringen beschrijven bleek een noodzaak, een urgentie voor mezelf die ook anderen tot steun en begrip kan zijn. Mijn man en kinderen hebben het boek gelezen en zij begrijpen mij nu veel beter. Ze snappen mijn beweegredenen die voorheen niet altijd duidelijk voor hen waren. Nadat ik een brief kreeg van mijn biologische familie die op zoek naar me was, besloot ik samen met mijn man het land waar ik geboren was en mijn familie te bezoeken. Helaas was mijn biologische moeder inmiddels gestorven, maar ik heb wel andere familieleden kunnen ontmoeten en terwijl ik daar verbleef, vroeg ik me regelmatig af hoe mijn leven eruit zou hebben gezien als ik daar was gebleven. Weten zal ik het nooit, maar misschien was ik daar wel beter af geweest dan in Nederland. Adoptie vanuit Zuid-Korea is nu niet meer mogelijk gelukkig. Ik ben geen voorstander van overzeese adoptie, het verschil is te groot.

Ik hoop dat mijn boek herkenning kan bieden aan anderen en hen tot steun zal zijn. Er zijn zoveel beschadigde adoptiekinderen en ik hoop dat zij familie of docenten om zich

Myranda met haar Koreaanse nicht op de Zaanse Schans

heen hebben die hun kunnen helpen. Ons gezin is uit elkaar gevallen: ook mijn zus heeft het contact met me verbroken en hoe het met mijn broer gaat, weet ik niet. Mijn moeder heeft wel weer contact opgenomen, maar via een advocaat. Ze beschuldigt me van zaken die niet waar zijn en dat raakt me enorm, ze heeft me zelfs bedreigd. Ik beseft dat mijn boek

de situatie kan verergeren, maar dat weerhoudt me er niet van het te publiceren. Ik heb me staande kunnen houden en ik hoop dat mijn verhaal anderen kracht zal geven. Ik ben gelukkig, ik heb een fijne partner, twee prachtige dochters en heel leuk werk en dat gun ik ook anderen. Ik hou zelfs voor mijn adoptiemoeder de deur op een kier.” ■

‘Op mijn verjaardag geven mijn dochters mij een veelzeggend cadeau. Ze vertellen me dat ik krachtig, zorgzaam, open, eerlijk en liefdevol ben. Zij zijn blij, trots en dankbaar dat ze mijn dochters zijn. Ik hoor hen zeggen dat ik een heel goede moeder voor hen ben.’ Uitt: Wees
